

ODMEVI.

Zbirka družbenih veselícih. Zložil I. Z. Dèvoljub.

Družba zbranih kranjskih fantov,
Skupaj danes tu sedi
Pri »políču« božje kaplje. —
Grlo krepča in moči.

V kleti rad bi jaz prebival,
Vino čuval, — sode štel;
Ter počasi ga zalival,
Dokler bi ne omedlel. —

Sam Bog ga je vstvaril
In Noe zasadil;
Gostilničar — natočil,
A jaz — ga bodem pil!

Hej! vi »birtna« — še en »štēfan«
Nam prinesite alj' dva!
Dokler v žepu zadnji vinar,
Nam slovó za Vas igrá! —

Francelj, — zdaj na »zdravje«,
Spij ga kar po »kravje!«
Jutri stara Meta,
Skuha ti kofēta,
Črnega kot zlodej. —
Glavica razgreta
Se ozdravi zgodej.

Kaj boljš'ga si misliš, kot ta je pijača;
Če spiješ ga v »dušku«, kar literčka dva?
Klobasice s hrenom, prešičeva »krača«.
V nebesih tako, se še živēt' ne da!

Čeb' jaz bil le »babea«,
B' otroke krstil; —
Pa z vinom — ne vodó,
Da vsak hip bi ga pil!

(Dalje pride.)

Burke slavnih Zabrdždanov.

(Narodno blago; priredil Silvester).

XX.

Zabrdždani redili so kot izvrstni živinorejci že od nekdanj mnogo svinj, katerih meso so kaj radi in mnogo zavžívali. Saj je bilo daleč na okoli znano, da spravi sit Zabrdždan veliko več svinjine pod streho, kot lačen Italijan. Čudno pa je bilo to, da niso poznali klobas, ker so kot rojeni modrijani mislili, da so čreva le za shrambo tistih neprebavljivih tvarin, katere imenujemo v modernem jeziku odpadke, v prav domačem pa nekoliko drugače. Ni torej čudo, ako nam more Zabrdška krajevna zgodovina pripovedovati sledečo nekoliko smešno dogodbo.

Mesar šel je po noči skoz Zabrd domu in je nesel v robu več klobas. Te so bile deloma mesene, deloma pa kašnate, ali kakor nekdaj zvane »koline«. Prigodi se mu, da zgubi jedno kašnatih klobas. Ko jo družega dne najde Zabrdždan, ki je šel po cesti, misli, da je žival in koj gre po vasi naznanjat čudno najdbo.

Vse se zbere v bližini klobase, a ne preveč blizu. Zabrdždane naredil je namreč previdne sledeči županov modri izrek:

«Vsaka žival, ki ima rogove že samo spredi, huda je in nevarna. Ta tukaj pa, čeravno je majhna, ima rogove spredi in zadi; torej je še veliko bolj nevarna».

Kake dolžnosti pa je zdaj občinski svet imel, lahko si mislimo, če vemo, da se je neka točka »Zabrdskih občinskih postav« glasila tako le: »Sveta dolžnost občinskega sveta je, za časa nevarnosti, katere pretijo slavnemu Zabrd, ukreniti in izvršiti nekaj, da se odstrani dotična nevarnost».

Nevarnost pa je zdaj pretila v podobi hudobne in štirirogate živalice. Ukrene se izmed domačih lovcēv zbrati tri najboljše strelee, kateri morajo nestvar vstreliti. Iz bira ni bila kaj lahka, ker je imel Zabrd same izvrstne strelee. Tudi je bilo nevarno slabo streljati, ker mora nevarna žival biti takoj mrtva, da v svoji besnosti ne naredi grozne nesreče. Pa kakor ima vse svoj konec, tako ga je imelo tudi izbiranje. Trije strelei postavijo se v vrsto, a ko prvičkrat sprožijo, odstrele klobasi le spredne rogove. Drugi strel še le zamori klobaso in jo raztrga.

Ko se zdaj Zabrdždani približajo in celó obstopijo zamorjeno žival ter vidijo raztrošeno kašo, menijo jednoglasno:

«Oh kako je dobro, da smo jo usmrtili; le pogledjte, koliko bi bila imela zaroda! Vsa je polna drobnih jajec!»

Razpis nagrade.

Ker nam rozcepljenost v klerikalce, liberalce, demokrate, socijaliste, radikalce itd. ne zadostuje, razpisujemo nagrado od 300 kron za onega, ki si še kako novo stranko izmisli.

Brivec

v imenu vsega slov. naroda.

Najdražje naj bi bila možu žena — žalibog so mu pa mnogokrat le njene obleke.

Pust na belo nedeljo.

Jurij: Dober dan Marko!

Marko: Bog daj!

Jurij: Kod si hodil, da te že nisem videl tako dolgo?

Marko: Bil sem v Brdah in sicer v Šmartnem.

Jurij: Po kaj pa?

Marko: Čudno, da ne veš! Šel sem gledat kako uganjajo pust na belo nedeljo.

Jurij: No, to pa mi je novost; kaj takega se ne sliši vsaki dan. Povej mi kako je bilo to!

Marko: Naj ti povem tedaj! Šmartenski fantje so hoteli plesati, a glej šmenta — glavarstvo jim je prepovedalo. »Nič ne de« mislili so fantje, plesali bomo vendar če tudi imamo šolnee na biks v aržetu niks«. Hoteli so še bolj se izkazat in so naročili laško bando iz Gorice, ker so mislili, da po laškem taktu se bolje skače. — Za potrebo bi bil v Šmartnem Brivec, da bi jih pošteno obril. — Željni so fantje čakali plesa, a kako še-le dekleta. Okoli berjarjov so stale in noge so se jim kar brez godbe privzdigovale. Kako bi ne? Da bi jih videl dragi moj Jurij, kako so bile fest. Vse nafrkane in zafrljene. A uboge revce so čakale, a godbe le še ni bilo. Prišla je sicer a le do šmartanskega ovinka, a tu je orožništvo godee ustavilo. Kako milo so ubogi Šmartenci gledali, ko so godeci jim obrnili hrbet. Sedaj vidiš začel se je pravi pustni korso, drugače kot postni torek v Gorici. Ko voditelja sta stopala dva naprej ki sta nesla oni velik boben, držeč ga vsak za eno uho; za njima je eden nesel oni dve pokrovači, potom godeci po dva in dva; za njimi orožniki in domačini, ki so s petjem in vriskanjem poslavljali se od ubogih Lahončkov. Šmartenci so jih še lepše pozdravili in sicer z konfeturo.

Jurij: No, no! to je pa res nekaj zanimivega.

Marko: Pa to še ni vse.

Jurij: Povej dalje to komedijo!

Marko: Veš, zvedel sem, da so fantje tako žalostni ker niso plesali, da je eden moral v bolnišnico; drugi pa mislijo da na svetu ni nič brez plesa, zato so odšli v samostan k svetem Antonu v Gorici.

Jurij: Z Bogom Marko!

Blaž Smolar.

